

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. Kodada. s. r. o.**, se sídlem v Praze 4, Chaloupkova 1368/8, zastoupený Mgr. Jaroslavem Kratochvílem, advokátem v Praze 2, Belgická 38, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: RS residence s. r. o., se sídlem v Praze 3, Olšanská 2643/1a, zastoupené JUDr. Renatou Scholzovou, advokátkou v Praze 2, Blanická 28/1008, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2006, čj. S-MHMP-117139/2006/OST/So/Ko, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2007, čj. 7 Ca 236/2006 - 83,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2007, čj. 7 Ca 236/2006 - 83, **se zrušuje** a věc se tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad městské části Praha 2 rozhodnutím ze dne 19. 1. 2006 povolil stavbu „Bytové a administrativní centrum na náměstí W. Churchilla v Praze“. K odvolání žalobce Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že nově specifikoval parcelní čísla pozemků, dále změnil podmínku pro provedení stavby č. 4 a z textu vypustil podmínku č. 33 a 65.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného dne 11. 8. 2006 žalobu u Městského soudu v Praze. Ten rozsudkem ze dne 12. 12. 2007, čj. 7 Ca 236/2006 - 83, žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.

Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností.

V první námitce stěžovatel uvedl, že se neztotožňuje s názorem městského soudu, že „bez tvrzení existence konkrétního právního předpisu, z kterého se jeho veřejná subjektivní práva podávají, nelze námitku považovat za přípustnou“. Dle stěžovatele není jeho povinností tvrdit, který konkrétní právní předpis byl v návaznosti na konkrétní skutkové tvrzení porušen. Stěžovatel namítal, že v žalobě uvedl konkrétní právní předpisy, se kterými bylo rozhodnutí odvolacího orgánu v rozporu.

Stěžovatel dále upozornil na to, že Úřad městské části Praha 2 procesně pochybil při doručování. Oznámení o zahájení stavebního řízení a pozvání k ústnímu jednání bylo kvůli nezastižení stěžovatele uloženo 9. 12. 2005 na poště. Od uložení začala běžet procesní lhůta, do které zasáhly vánoční svátky. Stěžovatel proto převzal zásilku až 27. 12. 2005 - tedy 7 dní po termínu konání ústního jednání - a nemohl tedy vznést námitky při jednání. Stěžovatel se neztotožnil se závěry městského soudu, které se týkaly této žalobní námitky.

Dle stěžovatele nemůže dále odvolací orgán svým rozhodnutím nahradit zcela nebo zčásti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a také není oprávněn z jeho rozhodnutí části vypouštět. Odvolací orgán má povinnost jednat v souladu s § 59 s. ř. Městský soud se však s touto argumentací nijak nevypořádal.

Stěžovatel dále v žalobě poukazoval na skutečnost, že výroková část rozhodnutí odvolacího orgánu obsahuje identifikaci dotčených pozemků, která je v rozporu s katastrální evidencí. Žalovaný neurčitě a nesrozumitelně označil ve výrokové části rozhodnutí pozemky pouze parcelními čísly a katastrálním územím a v rozporu se zákonem neuvedl jejich výměry, účel užití, způsob jejich ochrany, v jaké obci, okrese a katastrálním území se nacházejí, na jakém listu vlastnictví jsou zapsány a který katastrální úřad je eviduje. Dle stěžovatele žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvádí zcela jiné pozemky, na kterých má být stavba povolena, než ty, které uváděl v rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Ze správního spisu však nevyplývá, že by došlo k přečíslování pozemků. Městský soud ve svém rozhodnutí však považoval za prokázané - ačkoli neměl k dispozici žádné listiny a důkazní prostředky, že je identifikace pozemků uvedená v rozhodnutí žalovaného správná. S tímto závěrem soudu se stěžovatel neztotožňuje.

Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, jak městský soud posoudil otázku týkající se účastenství společnosti RS Rezidence s. r. o. Městský soud uzavřel, že tato společnost byla stavebníkem a v době rozhodování žalovaného i vlastníkem pozemků, na kterých je stavba realizovaná. Stěžovatel však namítá, že společnost vlastníkem nebyla, dosvědčila pouze jiné právo vyplývající z podnájemní smlouvy. Jak správní orgány, tak soud, se měly zabývat otázkou účastenství společnosti „z pohledu jiných práv na základě předložené podnájemní smlouvy“. Měly se zabývat obsahem smlouvy a její platností. Stěžovatel se domníval, že jsou smlouvy absolutně neplatné, protože neobsahují obligatorní náležitosti a obchází zákon, protože se snaží nahradit vztah vlastnický vztahem nájemním.

V další námitce stěžovatel namítal absenci objektivního hodnocení skutkových okolností, které by se vztahovaly k rozporům výsledku územního řízení a stavebního řízení. Dle jeho názoru došlo k nesouladu regulativů. Přestože měl městský soud

k dispozici pouze část správní agendy a neměl ve spise založenu průvodní dokumentaci k žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, zcela účelově uzavřel, že mezi rozhodnutím o umístění stavby a stavebním povolením nejsou níže uvedené rozpory. Stěžovatel konkrétně v kasační stížnosti tvrdil, že předmětná stavba stavebně technicky souvisí se stavbou tlakově odolného krytu CO. Stavebník byl proto povinen připojit k žádosti o povolení stavby písemnou smlouvu o zřízení věcného břemene uzavřenou s vlastníkem stavby, na jejíž části má stavba spočívat. Dle názoru stěžovatele byl tedy porušen § 58 odst. 5 stavebního zákona.

Stěžovatel dále namítal, že ve stavebním povolení nebyly dodrženy podmínky územního rozhodnutí. Dle jeho názoru v otázce výšky opěrných zdí, vzdálenosti jihozápadního nároží od hranice objektu výstavby, počtu nadzemních podlaží stavby a vzdálenosti stavby suterénu od pozemku parc. č. 4109 a 4117 v k. ú. Vinohrady rozhodoval městský soud bez důležitých dokumentů, které drží správní orgán, který je nepředal soudu v rámci správního spisu. Taktéž poukazoval na to, že chybí dokumentace ke způsobu osázení a druhům zeleně a upozornil na skutečnost, že společnost RS Residence s. r. o. zakládala do správního spisu nesprávné a neúplné podkladové listiny.

Další námitka kasační stížnosti se týkala zatížení Kunětické ulice. Jak ulice, tak nemovitost stěžovatele, která k ní přiléhá, budou nadměrně zatíženy tím, že počet nadzemních parkovacích míst není dostatečný, ulice Kunětická je jediným přístupovým místem do společného parkoviště stavby a do areálu stavby a místem pro svoz komunálního odpadu. Nemovitost stěžovatele proto bude nadměrně zatížena hlukem, emisemi, prachem a vibracemi. Dopravní řešení v ulici Kunětické je nedostatečně podloženo listinami založenými ve spise, dokumentace k organizaci stavby je neúplná a ve výkresech nesrovnatelná. Těmito otázkami se městský soud ve svém rozhodnutí nezabýval.

Stěžovatel dále nesouhlasí s vedením elektropřípojky, řešením vodního hospodářství v ulici Kunětická, omezením osvětlení nemovitosti z důvodu výstavby opěrných stěn, a s nedostatečným řešením otázky hluku. Žádnou z těchto skutečností se městský soud řádně nezabýval, neboť neměl k dispozici dokumenty, které však stěžovatel uváděl již v žalobě. Tyto listiny žalovaný totiž nezaložil do správního spisu.

Městský soud při jednání ze dne 12. 12. 2007 odkazoval na vyjádření žalovaného k žalobě. Stěžovatel však namítá, že mu toto vyjádření městský soud nedoručil, a to ani před, ani při jednání, což považuje za závažnou vadu řízení.

Z předložených spisů vyšly najevo následující skutečnosti:

Odbor stavební Magistrátu hlavního města Prahy vydal dne 12. 11. 2004 rozhodnutí o umístění stavby na „Bytové a administrativní centrum na náměstí Winstona Churchilla v Praze 2, 1. etapa – rezidence Riegrovy sady“. Součástí spisu je přípis ze dne 23. 7. 2004, ve kterém stěžovatel v souvislosti s územním řízením uvádí, že „Po vyjasnění připomínek souhlasíme s realizací předmětné inv. akce a nemáme dalších připomínek k vydání územního rozhodnutí“.

Odbor Městské části Prahy 2, odbor výstavby, vydal oznámení ze dne 30. 11. 2005, ve kterém sdělil účastníkům řízení, že bylo zahájeno stavební řízení a že se 20. prosince 2005 ve 13 hodin uskuteční ústní jednání. Oznámení bylo zasláno i stěžovateli. Protože nebyl zastížen, byla zásilka uložena 9. 12. 2005 na poště. Z doručky vyplývá, že stěžovatel zásilku převzal 21. 12. 2005. Stěžovatel ve stavebním řízení nepodal námitky, ani připomínky.

Úřad městské části Prahy 2, odbor stavební, vydal dne 19. 1. 2006 stavební povolení na stavbu „Bytové a administrativní centrum na náměstí W. Churchilla v Praze 2, 1. etapa – Rezidence Riegrovy sady, situovanou na pozemcích v katastrálním území Vinohrady, mezi ulicemi Italská, Kunětická a kolejištěm Hlavního nádraží“.

Proti stavebnímu povolení podal stěžovatel odvolání, ve kterém brojl proti účastenství stavebníka, nesouladu stavebního povolení s územním rozhodnutím, proti procesním vadám ve stavebním řízení, vadnému doručování a dalším skutečnostem. Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební, rozhodnutím ze dne 26. 6. 2006 částečně změnil stavební povolení a vypustil dvě podmínky stavebního povolení a jednu podmínku nahradil. V ostatním zůstalo stavební povolení nezměněno.

Proti rozhodnutí o odvolání brojl stěžovatel žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud se věcně zabýval jen některými námitkami, u námitek týkajících se nadměrného zatížení Kunětické ulice, hlukové, prachové zátěže, obtížné technické zátěže, a dalších uvedl, že u těchto námitek chybí tvrzení, jaké právní předpisy, z kterých se podávají žalobcova veřejná subjektivní práva, byly porušeny. Bez tohoto tvrzení prý nelze takové žalobní námitky, které žalobce mnohdy odůvodnil jen svými pochybnostmi, považovat za přípustné. Městský soud ve věci nařídil jednání, kterého se zúčastnil jak žalobce a žalovaný, tak osoba zúčastněná na řízení. Městský soud následně rozsudkem ze dne 12. 12. 2007 žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud o věci uvažil takto:

Městský soud odmítl rozhodovat o některých námitkách z důvodu, že u nich „*chybí tvrzení, jaké předpisy, z kterých se podávají žalobcova veřejná subjektivní práva, byly porušeny*“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se již v rozsudku z 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, zabýval obsahovým vymezením žalobních bodů. Uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž se musí jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany.

Dále uvedl, že „*žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu*

vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Ohledně právní argumentace rozšířený senát v citovaném rozsudku vyslovil, že se žalobce nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.

Pro nyní rozhodovanou věc je však především významné, že rozšířený senát vyložil, že *„žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Bezvadným žalobním bodem však nemá být rozuměno pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumoval pod určitá ustanovení zákona, neboť platí, že soud zná právo“.*

Tyto závěry potvrdil rozšířený senát i v novém rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, ve kterém vyslovil tento právní názor: *„Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat“.*

Pokud se městský soud odmítl zabývat některými námitkami z jediného důvodu, a to, že *„bez tvrzení existence konkrétního právního předpisu, z kterého se jeho veřejná subjektivní práva podávají, nelze námitku považovat za přípustnou“*, aniž by své tvrzení v odůvodnění dále rozvedl a posoudil, zda se o žalobní námitku skutečně nejedná, postupoval v rozporu s výše uvedenými právními názory rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud proto považuje tuto námitku za důvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se vadného doručování a plně se ztotožnil se závěry městského soudu. Oznámení o zahájení stavebního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 30. 11. 2005 bylo uloženo na poště 9. 12. 2005, protože adresát nebyl v místě pro doručování zastížen. Stěžovatel si zásilku vyzvedl až 21. 12. 2005. Účinnost zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „nový s. ř.“), počala až k 1. 1. 2006. V nyní řešené věci bylo stavební řízení zahájeno před tímto datem, na posuzování doručování se proto použije § 24 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z r. 1967“).

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že převzal zásilku 27. 12. 2005 a do procesní lhůty zasáhly vánoční svátky. Nejvyšší správní soud však poznamenává, že na doručence je uvedeno datum 21. 12. 2005 s podpisem „K.“. Podle § 24 odst. 2 spr. řádu z r. 1967 pokud si adresát uloženou zásilku nevyzvedne do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za doručení. Fikce doručení nastala tedy 12. 12. 2005, osm dní před nařízeným ústním jednáním. Stavební úřad proto jednal v souladu s § 61 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z r. 1976“), podle kterého je stavební úřad povinen účastníkům oznámit ústní jednání 7 dní před jeho konáním. Bylo proto pochybením žalobce, že zásilku nepřevzal a z tohoto důvodu nevěděl o zahájení stavebního řízení. Správní orgán jednal v souladu se zákonem a bylo povinností stěžovatele, aby si – jako právnická osoba – zajistil včasné přebírání poštovních zásilek.

Vzhledem k ukončenému územnímu řízení mohl a měl vědět, že bude zahájeno stavební řízení, a s ohledem na tuto skutečnost měl zajistit, aby poštovní zásilky přebíral včas. Nejvyšší správní soud proto posoudil námitku týkající se vadného doručování jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou procesního pochybení žalovaného ve výroku napadeného rozhodnutí. Stěžovatel se mylí, pokud v kasační stížnosti uvádí, že odvolací orgán je oprávněn odvolání pouze zamítnout a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdit, nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit, nesmí však z rozhodnutí napadeného odvoláním vypouštět jeho části nebo je nahrazovat. Ustanovení § 59 spr. řádu z r. 1967 stanoví, že jsou-li k tomu důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí, pokud je to vhodnější zejména z důvodů rychlosti nebo hospodárnosti. Zákon tedy možnost změnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výslovně stanovil, a provedení změny není možné bez vypuštění a či nahrazení části rozhodnutí. Stěžovatel také nesprávně tvrdí, že se touto otázkou městský soud nezabýval. V odůvodnění v části týkající se porušení procesních práv posoudil nejen otázku doručování rozhodnutí, ale také to, že byl žalovaný ze zákona ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně oprávněn, jak vyplývá z § 59 odst. 2 spr. řádu z r. 1967. Jeho závěry se proto shodují s výše uvedeným právním posouzením Nejvyššího správního soudu. Městský soud nepochybil a touto žalobní námitkou se zabýval, námitka stěžovatele proto nebyla důvodná.

Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil otázku vadného označení pozemků dotčených stavbou. Nejvyšší správní soud považuje námitku také za nedůvodnou. Žádný zákon nestanoví, jaké údaje identifikující pozemek mají být uvedeny ve stavebním povolení a rozhodnutí o odvolání. Postačí, pokud je pozemek popsán dostatečně srozumitelně a určité a neumožňuje případnou záměnu s pozemkem jiným. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný specifikoval pozemky parcelním číslem a uvedením katastrálního území. Toto označení je v nyní řešené věci dostatečné pro konkrétní identifikaci pozemku a není proto nutné je dále rozvádět. Městský soud správně zdůvodnil, že žalovaný změnil parcelní čísla pozemků podle nově nastalého stavu. Soulad označení pozemků lze zjistit srovnáním katastrálních map, které jsou součástí správních spisů, a katastrálních map veřejně přístupných na internetových stránkách Českého úřadu zeměměřického a katastrálního. Není dále pravdou, že by žalovaný změnu parcelních čísel v rozhodnutí o odvolání neodůvodnil. V rozhodnutí totiž vysvětluje, že došlo ke sloučení pozemků a ke vzniku pozemku nového.

Ani námitka účastenství RS residence s. r. o. ve stavebním řízení není důvodná. Podle § 59 odst. 1 písm. a) starého stavebního zákona je účastníkem řízení stavebník. V souladu s § 139 písm. d) stavebního zákona z r. 1976 se stavebníkem rozumí investor nebo objednatel stavby. Společnost RS residence s. r. o. je investorem stavby. Podle § 58 odst. 2 starého stavebního zákona musí stavebník prokázat, že je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu, provést změnu stavby anebo udržovací práce na ní. Jiným právem je podle § 139 písm. f) zákona zejména právo hospodaření s majetkem státu a právo

odpovídající věcnému břemeni. Zde Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se jedná pouze o demonstrativní výčet. Proto v konkrétních případech může být „jiným“ právem také právo doložené nájemní, resp. podnájemní smlouvou.

Ve správním spise je dále vložen protokol ze dne 21. 6. 2006, dle kterého se k žalovanému dostavil jednatel společnosti RS residence s. r. o. a informoval jej o uzavření dodatků k nájemní smlouvě č. 0113/03. Přílohou tohoto protokolu je dodatek č. 2 k nájemní smlouvě č. 0113/03 (pův. 387 ze dne 22. 7. 2002), ve kterém je uvedeno, že České dráhy, a. s. uzavřely 2. 11. 2005 kupní smlouvu se společností RS residence s. r. o. týkající se prodeje pozemků parc. č. 4387/1, 4388/1, 4388/2 a 4388/3. Z důvodu tohoto prodeje byl zúžen předmět nájmu mezi Českými drahami, a. s. a společností CR-City, a. s. (která na základě smlouvy o podnájmu pozemky původně pronajímala společnosti RS residence s. r. o.) Dále je ve spise přiložen výpis z katastru nemovitostí ze dne 30. 5. 2006, týkající se výše specifikovaných pozemků, u kterých je jako vlastník uvedena společnost RS residence s. r. o. V okamžiku rozhodování žalovaného byla proto společnost RS residence s. r. o. vlastníkem předmětných pozemků. Pokud jak žalovaný, tak městský soud vycházel z výše uvedených dokladů, považuje to Nejvyšší správní soud za dostačující pro určení, že je stavebníka nutné považovat za účastníka řízení.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, ve které stěžovatel tvrdil, že stavebník měl v souladu s § 58 odst. 5 stavebního zákona z r. 1976 připojit k žádosti o povolení stavby písemnou smlouvu o zřízení věcného břemene s vlastníkem tlakově odolného krytu. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007 - 83, uvedl, že: *„Je-li účastenství určité osoby v územním řízení odvozeno od možnosti dotčení jejích práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv jí přísluší výkon účastnických práv a ochrana jejích hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v územním řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je proto vyloučeno, aby se stěžovatel domáhal ochrany práv jiných účastníků řízení“*.

Výše uvedený právní názor platí i pro stavební řízení. Stěžovatel namítá, že bylo porušeno kogentní ustanovení stavebního zákona, nijak však nezduvodnil, jak byl tímto postupem dotčen na svých právech – což je podmínkou účastenství podle § 59 odst. 1 písm. b) zákona. Účelem § 58 odst. 5 zákona byla ochrana majetkových práv vlastníků staveb, na kterých by povolovaná stavba spočívala. Stěžovatel však vlastníkem stavby tlakově odolného úkrytu CO není, není proto dotčen na svých právech a jeho námitka proto není přípustná.

S tvrzením stěžovatele, že městský soud rozhodoval o výšce opěrných zdí na základě nedostatečných podkladů, nelze souhlasit. Z odůvodnění rozsudku je jasné seznatelné, že městský soud rozhodoval o této žalobní námitce na základě značného množství dokumentů, které byly obsahem správního spisu, a které dále žalovaný předložil městskému soudu v průběhu soudního jednání. Jednalo se o projekty pro stavební povolení, statický výpočet konstrukčního řešení. Městský soud se především při posuzování této námitky zabýval projektem pro stavební povolení z října 2004, č. 0422/BR1005 (koordináční studie) a zejména 0422/712202 výkres tvaru SO:712 opěrné stěny rezidenčního souboru. Námitku týkající se opěrných zdí projednával městský soud při jednání a stěžovatel měl prostor k tomu, aby městskému soudu prokázal

v dokumentech rozpor s územním rozhodnutím. Závěr městského soudu se může lišit od názoru stěžovatele, ale ten v kasační stížnosti nebrojí proti němu, ale proti postupu městského soudu, který dle jeho názoru rozhodoval na základě nedostatečných podkladů. To se však ze soudního spisu nepodává. Pokud stěžovateli při jednání některé dokumenty chyběly, měl tuto skutečnost zdůraznit při jednání, nikoli až v kasační stížnosti. Z dokumentů ze správního spisu a předložených při jednání městský soud odvodil, že námitka žalobce týkající se výšky opěrných zdí není důvodná. Nejvyšší správní soud proto uzavřel – aniž by se zabýval samotnou výškou opěrných zdí, kterou stěžovatel nenamítal, že jeho námitka ohledně nedostatečných podkladů není důvodná.

Také otázku podkladů ke způsobu osázení a druhům zeleně posoudil městský soud správně, protože součástí správního spisu je skutečně rozhodnutí Městské části Praha 2 ze dne 16. 9. 2005, čj. 3015, 3369/05-ŽP-roz25/05, které povoluje kácení dřevin, stromů a porostů a ukládá 8 podmínek, mimo jiné náhradní výsadbu dřevin, doplňující náhradní výsadbu stromků, atd. Městský soud tento dokument v rozsudku zmiňuje a měl jej také k dispozici ve správním spise.

Nedůvodná je dále námitka týkající se počtu podlaží stavby. Významným podkladem pro rozhodování soudu je stavební povolení a projektová dokumentace. Z té je možno vyčíst, že se stavební povolení týká stavby s pěti nadzemními a jedním podzemním podlažím. Pokud je uvedeno v příloze projektu pro stavební povolení, souhrnná část, souhrnná a technická zpráva v části na str. 18 s názvem Statické posouzení vlivu plánované trasy metra D – na který zřejmě stěžovatel odkazuje, že je objekt šestipodlažní s jedním podzemním podlažím, nejedná se o stěžovatelem tvrzený rozpor, ale toto označení chápe soud ve stejném významu. Stavba může být označena jako stavba s pěti nadzemními a jedním podzemním podlažím, či stavba šestipodlažní s jedním podzemním podlažím. Různá označení neznamenaají, že je stavební povolení v rozporu s územním rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že tvrzení stěžovatele o nedostatečných podkladech pro posouzení těchto tří otázek je liché.

Nejvyšší správní soud se však dále zabýval námitkou, ve které stěžovatel uvedl, že vzdálenost stavby suterénu od pozemku parc. č. 4109 v k. ú Vinohrady není 8 metrů a vzdálenost od pozemku parc. č. 4117 nejsou 4 metry, jak bylo stanoveno v územním rozhodnutí. Je nutné upozornit, že námitka je velmi obecná a nedostatečně zdůvodňuje, z čeho stěžovatel usuzuje na nesoulad výše uvedených vzdáleností. Stejně nejasná byla také totožná námitka v žalobě u městského soudu. Bylo však povinností městského soudu zjistit, před jednáním nebo během něj, z čeho vyplývají stěžovatelovy pochybnosti. Pouhý odkaz na koordinační studii je nedostatečný, protože stěžovatel nebrojí proti vzdálenosti prvního patra od shora specifikovaných pozemků, ale suterénu. Vzdálenost suterénu od pozemků by bylo eventuelně možné stanovit z výkresů s půdorysem budovy nebo jejím řezem, ze soudního spisu však nevyplývá, že by tyto dokumenty měl městský soud k dispozici. Nejvyšší správní soud našel ve správním spisu pouze Situaci – umístění 1. PP projektu pro územní rozhodnutí. Na základě tohoto dokumentu ale není možné stanovit přesnou vzdálenost suterénu budovy a dokument je pro jednoznačný závěr o vzdálenosti nedostatečný. Ve stavebnictví se za suterén považuje první podzemní podlaží, ze spisu se

však jasné určení suterénu nepodává. Městský soud proto vyzve stěžovatele, aby námitku konkretizoval, a teprve na jejím základě a dostatečných podkladech může posoudit, zda je vzdálenost v souladu s územním rozhodnutím a zda došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce.

Taktéž námitka týkající se úhlu 14° je nejednoznačná. Stěžovatel tvrdí, že „*delší strana půdorysu objektu A (patrně A1) bude svírat s jihozápadní hranicí pozemků parc. č. 4387/2 a 4388/1 v k. ú. Vinohrady úhel 14°. Nahlédnutím do správního spisu a do výkresové části PD, tak technické zprávy bylo zjištěno, že tento regulativ nebyl splněn*“. Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených dokumentů vycházel a zjistil, že je námitka také nejasná. Pozemek parc. č. 4387/2 má zcela nepravidelný tvar, ze kterého nelze s určitostí zjistit, kterou jeho část považoval stěžovatel za jihozápadní hranici pozemků. Dále stěžovatel neupřesnil, z čeho se konkrétní rozpor podává. Taktéž u této námítky bude povinností městského soudu objasnit, čeho se stěžovatel domáhá, a teprve na základě jasné stanovených skutečností může uzavřít, že námitka není důvodná.

Stěžovatel dále tvrdí, že společnost RS residence s. r. o. zakládala do spisu nesprávné a neúplné podkladové listiny. Jedná se však o zcela obecnou námitku, ve které stěžovatel neuvádí, které podklady jsou neúplné či v čem spočívá jejich nesprávnost. Z tohoto důvodu se jí Nejvyšší správní soud nemohl dále zabývat samostatně, ale učinil tak v souvislosti s konkrétními případy, které stěžovatel uváděl v kasační stížnosti a které posoudil Nejvyšší správní soud výše.

Městský soud se námitkou týkající se nadměrného zatížení Kunětické ulice, hluku, dopravního řešení, vedení elektropřípojky, průjezdnosti komunikace v jednom pruhu a vodního hospodářství nezabýval s odůvodněním, že u „*této námítky chybí tvrzení, jaké předpisy, z kterých se podávají žalobcova veřejná subjektivní práva, byly porušeny. Bez tohoto tvrzení nelze takové žalobní námítky, které navíc žalobce mnohdy odůvodnil jen svými pochybnostmi, považovat za přípustné*“. Protože Městský soud námitky neposoudil věcně, nemůže Nejvyšší správní soud nahrazovat jeho činnost a zavazovat jej v dosud neřešené věci právním názorem. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, tvrzení soudu, že měl žalobce uvést konkrétní předpis, jinak se nemůže jeho námitkou zabývat, je nesprávný. Městský soud proto nově posoudí, zda jsou námitky důvodné či nedůvodné. Nejvyšší správní soud poznamenává, že námitkou týkající se omezení osvětlení se městský soud zabýval v souvislosti s otázkou výšky opěrných zdí. Z odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá, že tuto otázku řešil městský soud i při ústním jednání.

Nejvyšší správní soud dále uzavřel, že také námitka nedoručení vyjádření žalovaného k žalobě není důvodná. Ze soudního spisu se podává, že vyjádření žalovaného bylo doručeno městskému soudu 23. 11. 2006 a městský soud jej zaevidoval na čl. 62. V soudním spise je vložena doručenko, adresovaná Mgr. Jaroslavu Kratochvílovi, označená sp. zn. 7 Ca 236/2006 – 62 vyjádření. Na doručence je vyznačeno, že zásilku převzala M. F., asistentka, 8. 1. 2007. Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud nepochybil a vyjádření žalovaného k žalobě zaslal zástupci stěžovatele, a ten dle listin soudního spisu zásilku 8. 1. 2007 převzal.

Nejvyšší správní soud se na závěr zabýval námitkou týkající se elektropřípojky. Námitka v kasační stížnosti je shodná s žalobní námitkou, je také stejně nekonkrétní a nevyplývají z ní skutečnosti, na základě kterých by soudy mohly jasně věc posoudit. Městský soud v odůvodnění rozsudku sám připustil, že „z námitky není zřejmé, jaké subjektivní právo žalobce vyplývající z právního předpisu bylo porušeno, přitom není ani zřejmé, co žalobce přesně mínil vedením elektrické přípojky z objektu v jeho vlastnictví pro potřeby budování a pozdější existenci centra“. Pokud měl městský soud takto závažné pochybnosti o obsahu žalobní námitky, měl v průběhu soudního řízení nebo při jednání zjistit, co žalobce skutečně žádá. Pokud skutečný obsah námitky neznal, nemohl uzavřít, že námitka není důvodná.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí. V novém rozsudku rozhodne v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. října 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu